

ב"ה

קובץ

פלאות עדותיך



גליון ג'

ש"פ בא - יו"ד שבט

שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר זי"ע

הערות וביאורים

מאת ההנהלה, השלוחים, והתלמידים
במתיבתא ד'קוראל ספרינגס

חברי המערכת:

יושב ראש: הת' מאיר לזרוב

הרה"ת חיים דוד יאנאווסקי	הת' משה רובין
הת' מנחם יוסף יצחק איגל	הת' יוסף יצחק הכהן כהן
הת' מרדכי פנחס רוזנצווייג	הת' ישראל בערנשטיין



Published and Copyright 2021 by:
MA'ARECHES CORAL SPRINGS

For questions, sponsorships, and ha'oros,
Please email us at: cshaoros@gmail.com

פתח דבר

“הודו להוי' כי-טוב כי לעולם חסדו” ואין טוב אלא תורה.”

מתוך שבח והודי' להשי"ת הננו מתכבדים להגיש בפני קהל מחבבי תורה, רבנן ותלמידיהן, תלמידי התמימים אנשי' והשלוחים, קובץ 'פלאות עדותיך' היו"ל ע"י ישיבתנו, ובו הערות, ביאורים ופולפולים, בנגלה, וחסידות, הלכה, מנהג ותורת רבינו.

נודע בשערים חביבותו הגדולה - שלא ניתנה להגביל לשיעורים - של כ"ק אדמו"ר לקובצי ההערות וחידו"ת שנדפסו ע"י תלמידי התמימים, שהוא פרי עמלם של התמימים, שמתניהם חגורים ולמלחמתה של תורה מוכנים, ומתוך התמדה ושקידה יגיעה והעמקה, צללו במים אדירים והעלו בידם דברים כבירים, חידושים נפלאים ועמוקים וכדבש הם מתוקים, ובעט על הנייר כתבוהו ועל מכבש הדפוס העלוהו, ליראי ה' ולחשבי שמו נרשמים ולעד ולעולמי עולמים נזכרים.

ובכן, מוציאים אנו לאור גליון זה הנקראת בשם “פלאות” עדותיך” (תהלים קיט^ב, קכט) בתקוה חזקה שע"י גליון זו נזכה להביא לידי אור את פלאות תורתנו הק'.

ויהי רצון שכולנו, תמימים שלוחים ואנשי' דעיר קוראל ספרינג'ס בתוך כל אחינו בית ישראל, נזכה להוסיף בלימוד התורה כרצון כ"ק אדמו"ר, ועי"ז נזכה לגרום נחת רוח רב לכ"ק אדמו"ר.

וזאת למודעי: שעברנו ועבדנו על תוכן ההערות והביאורים עד מקום שידינו משגת, הן בנוגע לתוכן והן בנוגע לטעויות הדפוס, אך “שגיאות מי יבין”. ובקשה על להבא, שכל מי שיש תחת ידו איזו הערה בכל תחומי התורה, יואיל נא בטובו לשלחם אלינו ע"מ לפרסמם בגליונות הבאים בעזהי"ת לזכות בהם את הרבים, ועל מנת לעורר ולחזק בין כותלי הישיבה ובכל העיר את לימוד התורה בכלל, ובפרט כתיבת חידושי תורה.

ואנו תפילה שע"י העיון וההעמקה בלימוד התורה, נזכה להגילוי ד"תורה חדשה מאיתי תצא", ואמיתית הגילוי ד"פלאות עדותיך", ויקויים היעוד “ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים”, בביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו אמן.

המערכת

עש"ק יו"ד שבט, ה'תשפ"א (ה' תהא שנת פלאות אראנו),
שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר זי"ע,
קוראל ספרינגס, פלארידא

^א ובהתאם לנוטריקון של שנה זו המקובל בתוככי אנשי' “תהא שנת פלאות אראנו”.
^ב בקשר עם מנהג חסידים לומר בכל יום את הפרק בתהילים המתאים למספר שנותיו של הרבי.

מפתח כללי

3.....	פתח דבר
5.....	תיקון הנשמה.....
6.....	עיקר ענין הנצחון (גליון).....
8.....	עצם פעולת המילה.....
9.....	שה בעקידה.....
10.....	מכת ברד.....
14.....	שמות ונצח.....
14.....	ושכנתי בתוכם.....
16.....	ההכרח באהבת ישראל.....
17.....	סיכום התוועדות תשי"א.....



תיקון הנשמה

הת' דוד מאיער
תלמיד בשיעור ג'

בהלכות תלמוד תורה לאדמו"ר הזקן כתוב:^א "וכן אמרו חכמי האמת שכל נפש מישראל צריכה לבא בגלגולים רבים עד שתקיים כל התרי"ג מצוות במעשה דבור ומחשבה ודיבור ומחשבה הוא לימוד הלכותיהן על דרך שאמרו חכמים על פסוק זאת תורת החטאת וגו' שכל העוסק בתורת חטאת כאילו כו' ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתיקונה לעסוק בפרד"ס כפי מה שהיא יכולה להשיג ולידע וכל מי שיכול להשיג ולידע הרבה ונתעצל ולא השיג וידע אלא מעט צריך לבא בגלגול עד שישגיג וידע כל מה שאפשר לנשמתו להשיג מידעית התורה הן בפשטי ההלכות הן ברמזים ודרשות וסודות כי כל מה שנשמתו יכולה להשיג ולידע מידעית התורה זהו תיקון שלימותה ואי אפשר לה להתנתק ולהשתלם בצורך החיים את ה' במקורה אשר חוצבה משם בלתי ידיעה זו ולכן אמרו חכמים אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו כדי שלא יצטרך לבא בגלגול לעולם הזה".

אבל לכאורה אין זה מתאים עם מה שכתוב בתניא^ב "ירידתו לעולם הזה להתלבש בגוף ונפש החיונית הוא כדי לתקנם בלבד ולהפרידם מהרע של שלש קליפות הטמאות על ידי שמירת שס"ה לא תעשה וענפיהן ולהעלות נפשו החיונית עם חלקה השייך לה מכללות עוה"ז ולקשרם ולייחדם באור א"ס ב"ה אשר ימשיך בהם ע"י קיומו כל רמ"ח מצוות עשה בנפשו החיוני" שהיא היא המקיימ' כל מצוות מעשיות כנ"ל וכמ"ש [בע"ח שער כ"ו] כי הנשמה עצמה אינה צריכה תיקון כלל כו' ולא הוצרכה להתלבש בעוה"ז וכו' רק להמשיך אור לתקנם כו' והוא ממש דוגמת סוד גלות השכינה לברד ניצוצין וכו'". עכ"ל.

לכאורה משמע מהכתוב בתניא שם שאין כל ענין של בירור השייך לנשמה, אלא כל ענין ירידת הנשמה הוא דוקא לברר הנפש הבהמית – היינו ענין שאין לו שייכות עם הנשמה כלל. אבל בהלכות ת"ת לעיל כתוב בהדיא ש"כל נפש צריכה תיקונה לעסוק בפרד"ס" ואם לא נשלם תיקונה יש צורך שהנשמה ירד עוה"פ לגוף אחר בכדי להשלים תיקונה.

ויש לומר, שזה שהנשמה יש לה תיקון הקצוב לה, אין זה ענין שהנשמה צריכה לתקן את עצמה בכל חלקי התורה, אלא, שכל נשמה הוטל עליה העבודה לברר העולם ע"י כל חלקי התורה^ה, ואם לא השלים תפקיד זה הרי יש צורך לבא בגלגול, לא בגלל שחסר בתיקונה, אלא בגלל שחסר בשלימות עבודתה בתיקון העולם.

ולא באתי בזה אלא להעיר, ואשמח אם אחד מקוראי הגיליון יעיר בזה.

^א פרק א' הלכה ד'

^ב פרק ל"ז

^ה כמובא בכ"מ בדא"ח שכל נשמה יש לה "לבושים" שיש לה דוקא לברר

עיקר ענין הנצחון (גליון)

הרה"ח יוסף יצחק דענבורג

שליח ראשי בעיר קוראל ספרינגס

בגליון ב' דקובץ 'פלאות עדותיך' כתב הת' י.ב. שבימי הנביאים היה אמיתת ענין המלחמה עם עולם הזה, ולפיכך דוקא בזמניהם היה אמיתית הגילוי דשם צבאות הקשור עם עיקר ענין הנצח. משא"כ בימי משה, שנקראו דור דעה, לא היו צריכים להלחם עם עניני העולם, ובזמניהם לא היה הגילוי דשם צבאות. עכת"ד.

אבל כשמעיינים במאמר רואים שאין דבריו נכונים, שהרי מפורש בהדיא במאמר¹, שעיקר ענין הנצחון הוא לא בימי הנביאים כשהיה העבודה דמלחמה עם העולם באופן של אתכפיא, אלא עיקר ענין הנצחון הוא דוקא בימי משה, שהיה אז העבודה דאתהפכא באופן שאין מציאות של עולם כלל, ובלשון המאמר²: "וזהו מעלת משה על יהושע, דפני יהושע כפני לבנה, שיש בה שינויים, משא"כ פני משה כפני חמה, שאין בה שינויים, לפי שאין צריך במלחמה כלל, שזהו שבימי משה הי' ענין צבאות הוי', ולא הוי' צבאות. וזהו שהתחלת העבודה היא באופן דאתכפיא, נהמא אפוס חרבא ליכול, שע"ז הוא מברר בידורים כו', אבל תכלית העבודה היא באופן דאתהפכא, שזהו עיקר ענין הנצחון".

וזה שגם בימי הנביאים ישנו לכאורה ענין של נצחון (שם צבאות), וזה באופן דנצחון לשלול שלל ולבוז בו "ויש' להוסיף, שההפרש בין ב' הענינים דהוי' צבאות וצבאות הוי' הוא ע"ד ההפרש שבין ב' האופנים שבמלחמה לשלול שלל ולבוז בו או בשביל הנצחון. והיינו, שבחי' הוי' צבאות, שישנו עדיין בחי' הלעו"ז שאין מנצחים אותו אלא מבררים ניצוצות הקדושה שישנם בלעו"ז, הו"ע השלל והבו. אך תכלית העבודה הוא שינצחו לגמרי, והיינו שתתבטל לגמרי מציאות הלעו"ז, שהו"ע צבאות הוי', שאין כאן מציאות מלבד אלקות.³

ועל פי הבנת ענין זה שעיקר הנצחון הוא דוקא באופן של אתהפכא, יש לתרץ גם קושיית הת' ח. ק. בגליון הנ"ל, שהקשה שלפי ביאור המאמר כאן, השייכות דמדת ההוד לשם צבאות אינה מבוארת כלל. ויש לומר שכשמדובר בנצחון דצבאות בדרך אתכפיא - "לשלול שלל" - אזי אין כל קשר עם ענין ההוד. אבל כשמבארים שאמיתית הענין דצבאות הוא באופן של מלחמה לשם ניצוח, ובאופן של אתהפכא, אזי יש צורך גם במדת ההוד בשביל ניצוח.

¹ ד"ה באתי לגני תשכ"א א' א'

² סוף סעיף ז' (וכן הוא עד"ז בסעיף ח' דמאמר ג' שם ובכ"מ)

³ הדגשת הכותב

⁴ אמצע הסעיף שם

ולביאור הענין מה שבשביל עיקר ענין הנצחון באופן של אתהפכא יש צורך למדת ההוד יש להקדים בדיוק מה שכתוב בסוף המאמר שכשמסכם מדגיש עוה"פ שלשון צבא משמע גם ענין הזמן וההתכללות "שהו עיקר העבודה, וכמשנת"ל שהפירושים דצבא מלשון זמן, ומלשון צביון שהו"ע התכללות, הם רק תנאי והכנה להעבודה, והעיקר הוא העבודה דצבא מלשון חיל, שהו"ע הקב"ע והנצחון" דלכאורה מה נוגע כאן שאר הפירושים בלשון צבאות הרי עיקר הענין הוא שיהי' בבחי' קב"ע כמו חייל שהוא עיקר הפירוש דצבאות.

אלא י"ל שבזה מרומז הצורך במדת ההוד בכדי לנצח. כי ידוע החילוק שבין מדת הנצח ומדת ההוד, שמדת הנצח אופן עבודתו עם הלעו"ז הוא באופן שמנצח אותו, היינו שכוּבשו תחת ממשלתו ואינו נותן בכלל אפשריות שהלעו"ז יגביר בדוגמת העבודה דאתכפיא שהמלחמה הוא שבשעה זו או בדקה זו יגביר וינצח באופן של כיבוש אף שבאמת לא זזה הלעו"ז ממקומה. משא"כ מדת ההוד הוא ש'יורד' ומסביר ללעו"ז ההכרח בעבודתו ואיך שגם ללעו"ז יש הרוחה אם יעבד עבודתו כדבעי היינו העבודה דאתהפכא ששולט על הלעו"ז לא רק באופן שמנצח לפי שעה, אלא שמהפכו לגמרי להיות בצדו שעוזרו בעבודתו.

והנה, בשביל הנצחון באופן של "לשלול שלל" – אתכפיא – די בעבודה שמצד מדת הנצח, שיוכל לנצח ולשלוט למשך זמן. אבל בכדי שיהי' אמיתית ועיקר ענין הנצחון – אתהפכא – הרי בזה יש צורך גם שיאיר אור עליון כזו שלא רק שאינו נתפעל מההגבלות – נצח -, אלא אדרבה שישלוט עליו ולהפוך אותו להיות עוזר בעבודתו, וענין זה יכול להיות דוקא ע"י הצטרפות מדת ההוד בעבודתו. וזהו מה שבכדי להיות הקב"ע באופן של חייל הרי זה דוקא בתנאי שיהי' (א) בזמן מוגבל (ב) בהתכללות, כי בכדי לבא לקב"ע כזו שיהפוך את הלעו"ז, אינו די במדת הנצח בלבד (עבודה שמוגבל בזמן), אלא צריך להיות גם העבודה במדת ההוד (ענין ההתכללות, אמיתית קבלת עול).

וכ"ז הוא בדרך אפשר, ולא באתי אלא להעיר.



עצם פעולת המילה

הת' ישראל בערנשטיין

שליח בישיבה

בלקוטי שיחות חלק ל' פרשת לך לך שיחה ב' מבאר רבינו שיש ג' אופנים בענין פעולת הברית מילה על האדם: ענין שלילי - שלא יהיה ערל, ענין חיובי - שיהיה מהול, וענין הג' - עצם פעולת המילה, ובלשון השיחה^א: "דהנה מבואר בכ"מ שבמצות מילה יש ב' ענינים: (א) שלא יה' ערל, (ב) שיהי' מהול (ויש ביניהם כמה נפק"מ לדינא גם למעשה, וכמבואר בארוכה בצפ"נ להרגצוני).^ב ובהמשך השיחה^ב מביא אופן הג' והנפק"מ שיהי' הברית מילה הוא דוקא באופן כו' "דייש לומר, שזה שייך לענין הג' שבמצות מילה, שהוא עצם פעולת המילה"^א (והנפק"מ להלכה, שגם מי שנולד מהול צריך הטפת דם ברית, עצם פעולת המילה).^ב

ואולי אפשר לדייק ולהסביר הטעם שהביא הרבי נפק"מ הזה דוקא, ולא מגר שנתגייר שנמול כבר לפני הגיור, משום שבהמשך השיחה כשמבאר ג' אופנים ופירושים במעלת השלימות ותמימות שאליו מגיעים ע"י קיום מצות מילה (הקשורים עם ג' האופנים בפעולת המילה הנ"ל), בענין הג' שם מבאר ש"עצם פעולת המילה... דורשת שיהי' אצל האב (המל את בנו) תמימות - ביטול והנחת עצמותו".^א ופשוט שביטול והנחת עצמותו של האב אינו שייך בגר שנתגייר ש"כקטן שנולד דמי", שלהלכה אין לו לגר אב. ולכן כשהרבי מביא נפק"מ על אופן זו שבברית מילה, מביא דוקא מישראל שנולד מהול שרק בו שייך הענין ד"ביטול והנחת עצמות" האב, משא"כ בגר שנתגייר.

וי"ל שלגבי הגר, אף שיש צורך בהטפת דם ברית אם נימול לפני שנתגייר (ולכאורה יש לו ה"הנחת עצמותו" בעצמו שמחליט להטיף דם ברית), אין זה בדרגת ה"הנחת עצמותו" שיש להאב, כי הקשר של האב לבנו הוא יותר מכפי השייכות שיש לאדם לעצמו. וזה שהאב מחליט למול את בנו (אף שיש צער גדול בזה להתינוק, וביותר אצל האב), הוא נעלית מהחלטת הגר לימול את עצמו.

וענין זה מדויק ג"כ בהשיחה כשמבואר ענין ה'תמימות' שיש בעצם פעולת המילה: "והיינו משום שעצם פעולת המילה (ואולי י"ל שזהו קשור עם צערא דינוקא), דורשת שיהי' אצל האב (המל את בנו) תמימות - ביטול והנחת עצמו" - היינו שהביטול והנחת עצמותו של האב הוא מצד ה"צערא דינוקא" שהוא בעומק יותר מצערו של האדם עצמו. ודו"ק.

^א עמ' 44

^ב עמ' 51

^ג "ואולי י"ל שזהו קשור עם צערא דינוקא" - המשך השיחה שם

שה בעקידה

הת' יעקב פרץ קאהאן
תלמיד בשיעור ג'

בפרשת העקידה כשאברהם ויצחק היו הולכים אל הר המוריה שאל יצחק: "ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה האיש והעצים ואיה השה לעלה. ויאמר אברהם אלהים יראה לו השה לעלה בני וילכו שניהם יחדו"^י. וברש"י שם: "כלומר יראה ויבחר לו השה, ואם אין שם לעולה, בני, ואע"פ שהבין יצחק שהוא הולך להשחט, וילכו שניהם יחדו בלב שוה": היינו שבאמת היו צריכים להקריב שם לקרבן ויצחק היה במקום השה. אבל בהמשך שם, כשבפועל לא הקריב את בנו על גבי המזבח כתוב: "וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחד נאחו בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו"^י. וצריך להבין, למה בפועל הזמין הקב"ה איל לעולה ולא שם כמו שאמר אברהם לבנו לפני כן?

כמובן בפשטות דברי אברהם היו רק לרגע את בנו, ואין הכרח שיהי' דוקא שם, אבל מ"מ אם ענין האיל הוא קרבן אמיתי (עד שדוקא איל נודמן לו) הי' לו בדברו עם יצחק להזכיר איל?

וי"ל שהיא הנותנת, כי דברי אברהם לעיל בפסוק ח' הם בתשובה לדברי יצחק בנו. כלומר, לפי הבנת יצחק הקרבן היה צריך להיות בשה, וזהו מה ששאל את אביו "איה השה לעולה" ותשובתו של אברהם אבינו היה בהתאם להבנה זו, אף שבאמת הבין אברהם אבינו שתכלית ענין הקרבן אינו ענין הקרבת שם אלא הקרבת איל, וזהו מה שהקריב בפועל, ודבריו לפני כן היו רק לפי דעתו של יצחק.

ועצ"ע, ואשמח אם אחד מקוראי הגליון יעיר בזה.



^י בראשית כב, ז-ח
^י שם, י"ג

מכת ברד

הת' מרדכי פנחם רוזנצווייג

שליח בישיבה

In פרעה and all of the Egyptians about the upcoming plague of ברד. He told them that if their cattle and servants were left outside, they would be maimed or killed by the falling hail, but if they would be brought indoors, they would be spared. Following the warning, the פסוק tells us:

"הִירָא אֶת דְּבַר ה' מֵעַבְדֵי פְרֹעֶה הַנִּיס אֶת עַבְדָּיו וְאֶת מִקְנֵהוּ בַשָּׂדֶה וְאִשׁוֹר לֹא שָׁם לְבוֹ אֶל דְּבַר ה' וַיַּעֲזוּב אֶת כְּבֹדוֹ וְאֶת מִקְנֵהוּ בַשָּׂדֶה"

From the פסוק it appears that only those Egyptians who believed 'ה brought their cattle and servants indoors, implying that most simply did not believe משה's warning that 'ה was going to bring מכת ברד upon them.

Why would they not believe משה? After 6 devastating plagues, which all occurred exactly like משה warned, did they not believe that the 7th warning would be fulfilled?

You may ask how the non-believing Egyptians had any cattle left by מכת ברד, if they had all died by דבר two מכות earlier, when they had scoffed at משה's warning that their livestock could be saved by bringing them indoors. Perhaps the Non-believers replenished their herds by purchasing cattle from their believing Egyptians neighbors, bordering nations, or from Jewish owned herds.

But surely they remembered how not heeding the warnings of משה in the name of 'ה, led to the destruction of their flocks. So why did they not believe משה, that unless brought indoors, all of their newly acquired cattle would be lost? [For even if the Egyptians did not believe in Hashem, and rather משה was using witchcraft to perform all the plagues, that would not justify leaving their livestock outside. For whether by the Hand of 'ה or (להבדיל) magic, they should expect that their animals would be destroyed!]

In לקוטי שיחות^ט, the רבי explains that there are 2 categories of miracles:

1) A miracle which creates a one-time change to the nature of the object. For example, when משה's hand miraculously was afflicted with צרעת, the very nature of his hand became one of צרעת (and in order for משה's hand to return to normal, a second miracle was required).

2) A continuous miracle in which nature is only suppressed, not changed. Such as the splitting of the ים סוף, when a miracle was necessary for every moment that it stayed open.

The רבי in another שיחה^י discusses that there are 3 levels of not believing in 'ה:

1) Not believing in the oneness of 'ה-

"די וואס זיינען כופר (בלויז) אין די אחדותו ית'..."

2) 'ה is the G-d of all G-ds. The belief is that there are also others G-ds, just 'ה is the most powerful G-d

"די וואס זיינען מודה במציאות ה', וואס ער איז אלקא דאלקייא... און די הודאה איז נאר אז ס'איז פאראן א כח וואס איז העכער און שטארקער פון אים אבער זיין מציאות איז ניט תלוי אין אלקא דאלקייא".

3) A blatant disbelief in 'ה -

"די וואס זיינען מכחיש לגמרי ר"ל די מציאות פון אלקות".

Based on the above שיחות, we can give a possible explanation why after the first six מכות the Egyptians still didn't believe that 'ה could do מכת ברד. The first six מכות only demonstrated that 'ה was more powerful than פרעה/Egyptians (like the 2nd way in not believing in 'ה, where the might of 'ה is only relative to other powers), not that 'ה completely transcends them. As we see by מכת כנים, the magicians of פרעה said it was "אצבע אלקים". The magicians recognized that they were capable of working their magic up until the size of a lentil, and yet 'ה's power can function on an even smaller scale.

But now משה warned the Egyptians that 'ה would bring a מכה that would not only be a harsh plague, but one that entailed two complete

^ט חלק ו' עמוד 89 לקו"ש חלק
^י לקו"ש חלק כ"א עמוד 38

opposites coming together. Fire would descend from the heavens together with ice, and neither would melt nor extinguish the other. Such a phenomenon falls under the second category of miracles, for a constantly reoccurring miracle was necessary in order that they should not vanquish each other, despite the nature of fire to melt ice, and of water to extinguish fire. This, believed the Egyptians, was beyond the capabilities of 'ה, as it completely transcended any power they could comprehend.

And so, many Egyptians left their cattle and slaves outdoors – for they simply did not believe that 'ה could perform a miracle in which the nature of the object is not transformed (the 2nd type of miracle).

After the מכה however, the Egyptians recognized that 'ה is capable of performing such miracles, and so we find that this was the first מכה that פרעה demanded that it should end that very night, and it was only following this מכה that the Egyptians demanded that פרעה let the Jews go free lest מצרים be destroyed¹⁷.

Until now the Egyptians were willing to hold out, for they understood that the power of 'ה was only relative to their own, and perhaps they could withstand the onslaught of plagues. Now however, when they recognized that 'ה's power completely surpassed anything they believed possible, their will to resist dissolved.

[Perhaps this may be the reason 'ה told משה before מכת ברד that כִּי "בפעם הזאת...באבור תדע כי אין כמני בכל הארץ...בעבור הראתך את כחי"ט" – For only this מכה demonstrated how infinite 'ה's strength truly is, and how all other powers are insignificant before him]

Yet the above explanation is difficult to reconcile with the above שיחה which explains the two categories of miracles. That שיחה comes to explain מכת דם, where we had a miracle comprised of two opposing realities, a Jew and an Egyptian could share a cup of water, and it would be blood for the Egyptian while remaining potable for the Jew. So already by the first מכה, 'ה had demonstrated that he was capable of performing the second type of miracle?

¹⁷ פרשת בא י, ז

¹⁸ שם ט, י"ד – ט"ז

Perhaps we can answer that there is a distinction between מכת דם and מכת ברד. By מכת דם, blood and water are two distinct, but not opposing, entities, which can co-exist. By ברד however, fire and ice are two things that cannot mix, it is a contradiction, ice and fire cannot be together while remaining ice and fire respectively.

Therefore when the Jew and the Egyptian drank together during the period of מכת דם, it was not visible to the naked eye that the two realities of blood and water were existing together, rather, the Egyptian saw the water turning to blood as they drank it, and so mistook it for the first kind of miracle, while in reality it was the second. By ברד however, the two conflicting natures of ice and fire were present at once, and so it was impossible to confuse it for the 1st type of miracle.

This is just my understanding of the idea, if anyone else has any other suggestions feel free to publish them in coming קובצים.



שמות ונצח

הת' מאיר לזרוב
שליח בישיבה

In the מאמר of תשכ"א the רבי says that through understanding the שמות of ענין, we will be able to better understand the נצח of ענין and צבאות:

"ולהבין בעומק יותר ענין השמות, שעפ"ז תובן גם המעלה שבשם צבאות שהוא במדת הנצח שמגעת בעצם הנפש" ב

At first glance, what is the connection between the two concepts discussed here in the מאמר? Seemingly, it appears more fitting for the concept of שמות to explain צבאות in general, rather than the other way around. For if we are to understand how a שם or מדה could be מושרש in עצמות, we should first explain how we see this already by one of the שמות i.e. צבאות, yet what greater understanding do we gain in צבאות only after understanding the idea of שמות?

If anyone has any thoughts on the matter, please send it in to next week's הערות קובץ.



ושכנתי בתוכם

הנ"ל

In the מאמר of תשי"א at the beginning of סעיף ד' the רבי brings from the מאמר of פריערדיקע רבי that the main גילוי of the שכינה in this world is in the המקדש, בית, and really in every איד, and then the רבי continues to talk about the reasoning why the שכינה עיקר was in specifically this world:

² In the recording of the Maamar, this idea can be heard clearly as well.

ד' והנה אחרי שמבאר בהמאמר דעיקר שכינה בתחתונים היתה וגם אח"כ המשיכה משה (השביעי) לארץ דוקא אומר: ועיקר גילוי אלקות ה' בבית המקדש (ומביא ע"ז הפסוק) דכתיב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוכו לא נאמר אלא בתוכם בתוך כאו"א מישראל, וזהו ג"כ מש"כ צדיקים יירשו ארץ וישכנו לעד עלי' דצדיקים יירשו ארץ שהוא ג"ע, מפני שהם משכינים (היינו ממשכינים) בחינת שוכן עד מרום וקדוש (הענין הזה דשוכן עד אינו מבאר בהמאמר, ומבואר הוא בלקו"ת עפ"י מאמר הזהר) שיהי' בגילוי למטה, וזהו באתי לגני לגנוני למקום שהי' עיקרו בתחילה דעיקר שכינה בתחתונים היתה. והענין הוא (ביאור הענין להבין מפני מה היתה עיקר שכינה בתחתונים דוקא) דהנה תכלית הכוונה בבריאת והשתלשלות העולמות, דנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים

Seemingly the idea of the שכינה עיקר being דוקא down here is something that is שייך to 'ב', why was it necessary that in order to explain why the שכינה was down here we have to preface with the fact that the main place where the שכינה is revealed in this world is in the בית המקדש and in אידן?

Maybe we can explain this based on what the רבי says in a שיחה from דירה בתחתונים about חלק למד"כ^א:

"דירה" באופן של קבע ונצחיות אמנם לא יתכן אלא בדבר שהוא נצחי, כ-ישראל ותורה, שלהיותם דבוקים בה' הם נצחיים; ומה שה"דירה" נעשית דוקא על ידי עבודת זבולון, הוא (לא מצד עצם פעולת הזיכרון ובירור של ה-עולם, שזהו רק ענין עראי, כנ"ל, אלא) מפני שעל ידי עבודה זו בא לידי גילוי התוקף והנצחיות שבישראל ותורה

Meaning that in reality, the whole concept of דירה בתחתונים only makes sense when אידן become a part of the picture. Therefore, in order for the רבי to explain here, the idea of דירה בתחתונים, and how that is the reason for the שכינה עיקר being down here, the רבי needed to preface that where does the שכינה עיקר dwell in אידן, and only through this knowledge can we understand what is says later about דירה בתחתונים

This is just a suggestion, if anyone has any other understanding of the subject please print it in the next קובץ הערות.



ההכרח באהבת ישראל

הת' משה יאנג
תלמיד בשיעור ב'

In the inaugural of פארברענגען the רבי noted that in America one is expected to present his "mission statement":

"בבואו לאמריקא אמר הרבי: "אזלת לקרתא עבד כנימוסא". כאן באמריקא אדוהים לשמוע כרוז, הצהרה ("סטטיטמענט"), דבר חידוש, ומה טוב – דבר המבהיל את הרעיון. אינני יודע אם יש צורך בסדר כזה, אבל – "אזלת לקרתא עבד כנימוסא":

שלישת האהבות, אהבת השם, אהבת התורה ואהבת ישראל, כולא חד. אי אפשר לחלק ביניהם, כיון שכולא חד, כעצם אחד. – בתורת החסידות מובא מאמרו של הבעש"ט בשם ראשונים: העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו. ובגד"ד, כיון שג' האהבות הם עצמאחד, מובן, שבכל א' מהם יש שלשתם, כי, כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו.

כשישנה אהבת ה', אבל אין אהבת התורה ואהבת ישראל, ה"ז הוראה שחסר גם באהבת ה'. לאידך גיסא, כשישנה אהבת ישראל, עם היותה מהמצוות שכליות שהשכל מחייבם, הרי, סוף סוף, מגיעים לאהבת התורה ואהבת השם. וכידוע הסיפור אודות הרבי הצמח-צדק, שע"י נתינת גמילות חסד ליהודי הגיע לענינים כאלה שלא הגיע אליהם ע"י תורה ועבודה"

So seemingly we have to understand why אהבת ישראל can lead to the other two אהבות, but if you have the other אהבות without אהבת ישראל we don't say it will lead to it, rather that it's as if you have nothing?

Maybe we can explain this based on the הלכה²², that we know תשובה can only be מוכפר for an עבירה that is בין אדם למקום but for לחבירו it's not מוכפר until you ask מחילה from the person that you hurt, the reason for this is בפשטות because an עבירה that is -so to speak- against ה', so ה' decides what is the method for you to fix that, but when it comes to a situation where someone ח"ו hurts another איד, then all ה' rules are put on hold, until that איד gives permission for you to be נתכפר, and only then is your תשובה accepted.

So too over here, when we speak about loving ה' or תורה these are things that are בין אדם למקום, so therefore ה' -so to speak- sets the policies for how to go about attaining this אהבה, and once you have

²² שו"ע אדה"ז סי' תרו הלכה א' וכן בכ"מ

fulfilled these conditions, we start enabling you to reach these levels of אהבה as well, but when it comes to another איד, no matter your spiritual status, if that איד doesn't feel your love you haven't reached true אהבת ישראל, and it's not going to help you however much you love ה' or תורה.

And this is why even though the רבי says that they are all really three parts of one whole, the main one we have to work on is the אהבת ישראל, because until we actually have a tangible feeling of love for each other, we haven't accomplished anything.

Based on this we can also understand why in the continuation of the פארברענגען the רבי speaks at length about שליחות and אהבת ישראל and doesn't focus so much on what are the other two אהבות because אהבת ישראל becomes like the hinge on which rests the other two אהבות.



סיכום התוועדות תשי"א

הת' יצחק בראון
תלמיד בשיעור ב'

As we stand in the days leading up to יו"ד שבט, many בחורים are preparing themselves by learning the inaugural פארברענגען of יו"ד שבט תשי"א. In order to help others to learn this incredible פארברענגען, we bring here a summary of the פארברענגען written by one of the בחורים here in ישיבה.

Sicha 1

- The first year after a person passes away, his נשמה can go up and down between the worlds. But after the first year it goes up and stays there. A צדיק though, has the ability to choose where He would like to be.
- The רבי פריערדיקע for sure chose to stay down here, because if during His life in a body, he would give up his גשמיות and even רוחניות for another איד for sure He is doing the same now.

- We say **יום הילולה הראשון** which shows the **פריערדיקע רבי** is always going up in levels, as opposed to **יאהרצייט הראשון** which can lead to a weakening of someones **התקשרות**.
- Two proofs that we continue saying the **פריערדיקע רבי**'s **קאפיטל** after His **פטירה**: 1) we see by commemorating a yearly **יאהרצייט** that time is still relevant to the **נשמה**. 2) the **רבי רש"ב** came to the **פריערדיקע רבי** many years after his passing and told him to say a **דרוש** on **קאפיטל פ"ד** - His **קאפיטל** for that year.

Sicha 2

- There's two types of **שליחות**: in business, and being an actual Rabbi. By both, they have their external aspect as well as their real purpose.
- The **כוונה פנימית** of a business man is to give **צדקה**, and spread **תורה** and **מצוות**. The **כוונה פנימית** of a practicing Rabbi is to spread **חסידות**.
- Even though there are five levels of the **נשמה** they are all a **הכנה** to the **נשמה הנשמה**, so too every directive of the **פריערדיקע רבי**, even if they are different on the outside all have the same purpose – to bring **משיח**.

Sicha 3

- The **פריערדיקע רבי** said when he came to America: When you go to a city, you follow it's customs. So I will say a statement like they do in America: The three loves are one. **אהבת ה'** without **אהבת ישראל** won't last. But having **אהבת ישראל** without the others will eventually bring you to have the others. And don't just love another **Yid** **בגשמיות**, but also help him **ברוחניות**.

Sicha 4

- When the **פריערדיקע רבי** sends you on **שליחות**, don't make your own **חשבונות**, just like we see by the **רשב"ץ**, an esteemed elder **חסיד**, who was told by the **רבי רש"ב** to just to go along with the young **פריערדיקע רבי**, and the less he's involved, the better.

The **רבי** started **לגני באתי** until **מאמר ד"ה** until **סוף סעיף ג'**. After which the **רבי** sang **ניגון בינוני** (which was very dear to the **פריערדיקע רבי**) then the **רבי**

said to sing a ניגון of the רבי רש"ב. Afterwards the רבי continued the מאמר until סוף סעיף ה' of the רבי מהר"ש. Then the רבי said to sing a ניגון of the רבי צמח. Then the רבי finished off the מאמר. Then the רבי said to sing a ניגון of the רבי אדמו"ר הזקן and מיטעלער רבי.

Sicha 5

- We can't rely on the רבי to do our עבודה for us, the רבי will help us out but we are the ones that need to do the work. Our עבודה is to transform the "קאך" of נפש הבהמית.
- רבינו משה didn't build the משכן by Himself, nor did דוד המלך build the בית המקדש by Himself, and the פריערדיקע רבי didn't write the ספר תורה של משיח by Himself, rather they wanted every איד to participate in it. So too, by making a דירה בתחתונים for ה', we need every Yid to participate and do it באחדות.

Sicha 6

- To make a כלי מוכשר לקבל טומאה, בית שמאי holds that it's when you think of using it's liquid, הלל holds that it's when you actually take it's liquid.
- Since when משיח comes we'll hold like בית שמאי, so now if we only think seriously about changing ourselves, it's going to happen.
- The vessel for ה' ברכות is שלום (peace). And שלום will break all boundaries we find ourselves limited by.
- The פריערדיקע רבי said משיח will come in His days. How can thi still betruer? A: there can be a situation that we still live under his leadership, and therefore it is still considered "in His days". There is also a story of something the רבי פריערדיקע told someone that was only done many years later. All we need to do now is finish off the last little bit of our עבודה.
- "כי בשמחה תצאון ובשלום תובלון" if you have joy, you'll have peace. If אין באחדות, not only will the evil not stop us, but it will help us.



מוקדש
לזכות החייל בצבאות ה'
מנחם מענדל שיחי'
יאנאווסקי

~

לכבוד יום ההולדת שלו
ביום הבהיר יו"ד שבט
שיזכה לגרום נחת רוח רב
לכ"ק אדמו"ר זי"ע



על ידי הוריו היקרים שיחיו